

*Az élet egy játék.
Aki meghal, veszített.
Vajon mi a cél?
Mit nyer a győztes?
Az örök életet.*

Duncan Shelley
**AMER ÉS AZ
AMAZONOK**

DUNCAN SHELLEY

AMER ÉS AZ AMAZONOK

(részlet)

HAMIS FÉNY

AESHMA-DAEVA

Aeshma-Daeva a perzsa mitológia fődémona, a démonok rettegett királya. Más mitológiák Asmodeus és Asmodai neveken említik. Tartják a harag, a bölcsesség, a tudás démonának. Franciaország egyik templomában szobra is látható. Számtalan irodalmi alkotás szereplője, egykoron milliók imádták és milliók gyűlölték nevét.

A valóság, amely megbújik a legendák alatt, sokkal színesebb és sokkal izgalmasabb. Nem király, hisz nem uralkodik senki felett. Mester, kinek keze alatt varázslók és démonok születnek.

Nincs benne halál, nincs benne korlát, nincs benne fájdalom. Mentés mindattól, ami emberi. Alighanem a legszabadabb lény az univerzumban.

Végtelennek tűnő reinkarnációkon át élte az emberek megszokott életét. Egymillió évvel ezelőtt egy éj mindent megváltoztatott. Néhány könnycseppel vette kezdetét az Út, mely a létezés fölé vezette.

KÖNNYEK

A hatéves Kyla' a fal felé fordulva sírt, elbújva a takaró alatt. Még fájt az arca a pofonoktól. Olyan bonyolult minden! Csak játszott, nem szándékosan tette. Nem szándékosan.

Kopogtak az ajtón. Halk nyikorgás jelezte, hogy valaki benyitott.

– Drágám, bejöhetek? – kérdezte Aeshma-Daeva.

Lassan belépett a szobába, becsukta maga után az ajtót. Kislánya ágyához sétált puha léptekkel. Hallotta a takaró alól kiszűrődő szipogást. Leült az ágy szélére. Megsimogatta Kyla' ágynemű alól kidudorodó fejét.

– Sajnálom, hogy megvertelek! Szeretnék bocsánatot kérni tőled. Tudom, hogy nem szándékosan csináltad.

A kislány lehúzta a fejről a takarót, hogy anyja lássa a könnyeit.

– Csak játszottam, anya! Nem akartam nekimenni a szekrénynek, és nem akartam levernü a szobrot, és nem akartam azt tenni a fallal! – hadarta zokogva.

– Igen, tudom, drágám – Aeshma-Daeva megsimogatta az arcát, letörölgette a könnyeket. – Nem lett volna szabad azt tennem, amit tettem. Sajnálom, hogy megtörtént.

Kyla' ülő helyzetbe tornázta magát. Zsebkendőjével itatgatta a könnyeit. A szeme körül vörös foltok éktelenkedtek.

– Anya... annyiszor bántasz... Nem tudnál csak kiabálni velem?

Aeshma-Daeva magához ölelte a kislányt. Megpuszilta a homlokát.

– Kiabálnom sem lenne szabad – súgta.

Lánya lassan megenyhült, kezeit anyja karjára tette. Percekig csak ültek így szótlánul.

– Szeretnék elmondani egy titkot neked – kezdte Aeshma-Daeva, miután szétváltak. Kíváncsiság csillant Kyla' szemében, szerette a titkokat. – Én nem mindig tudom, hogy miért teszem, amit teszek.

Hallgattak egy darabig.

– Ezt hogy érted? Mire gondolsz, anya? – kérdezte a kislány. Már egészen elfelejtette a korábbi verést, a szája sem vérzett már. Izgatottan fülelt anyja válaszát várva.

– Gyakran teszek dolgokat, mindenfélét, anélkül, hogy tudnám az okát. Történik valami, és én cselekszem, anélkül, hogy átgondolnám, mit is kellene tennem. Például most az este, amikor annyira megvertelek. Nem tudom, miért tettem. Nem tudom, miért bántalak.

– Mert játszottam, és az előcsarnokban leesett a vakolat miattam – mondta Kyla'. Igazságtalannak érezte, hogy ennyi pofont kapott, de tudta, mit tett, és nagyon bánta.

– Mikor bevallottad, amit tettél, pityeregtél. Tudom, hogy sajnálsz. De hogy miért dühödtem be ennyire, az számomra is rejtély. Ez csak egy ház. Leesett a vakolat az előcsarnokban, na és? Miért ilyen fontos ez? Telefonálok, kijönnek, megjavítják és kész. Gazdagok vagyunk, új házat is vehetnénk. Ez egy fogyóeszköz.

– Fogyóeszköz? – ismételte Kyla' a sosem hallott szót. Szemei előtt egy lassan elfogyó palota jelent meg, mint amilyenben laktak. – Nem értem, anya! Mit jelent az, hogy *fogyóeszköz*?

– Mint a fogvized. Használod minden nap, így minden nap fogy belőle, és egyszer nem lesz több. Akkor venni kell megint, hogy legyen. Vagy mint ez a kütyü, amit a hátadra teszel, a tarkód alá, hogy égnek meredjen a hajad, mint azoknak a ragadozóknak a sörénye az állatkertben.

– Amiket a Földről hoztak ide a Nibirura? – kérdezte Kyla’.

– Igen, azokra gondoltam. Ezt a kütyüt is használod. A telepei lemerülnek néha. Az áramkörei megsérülnek, az alkatrészek felmondják a szolgálatot. Semmi nem tart örökké. Ez a házuk, itt élünk, természetes, hogy hatással vagyunk a környezetünkre. Ez is csak fogyóeszköz.

Kyla’ elgondolkodott ezen. Egész életét ebben a hatalmas üvegpalotában töltötte, amely az óceán partján állt. Az osztálytársai mind irigykedtek rá, amiért így él.

– Azt akarod mondani, anya, hogy nem olyan nagy baj, amit tettem? Hogy ez... természetes?

– Igen, ezt, drágám – Aeshma-Daeva megölelte és megpuszilta a kislányt. – Nem tudom, miért vertelek meg. Jött a düh, és... Csak ennyi. És nem tudom, miért jött a düh.

– Én is dühös vagyok, néha – ismerte el Kyla’.

– Dühös vagy rám, amikor bántalak, ugye? – kérdezte az anyja, olyan hangon, mintha pontosan tudná a választ.

A kislány lehajtotta a fejét. Kicsit szégyellte magát. Lassan rábólintott.

– Néha rászolgálok a dühödre. Semmi baj. Te mindig tudod, hogy mit miért teszel? Kyla’ felnézett rá.

– Persze, anya! Olyan furcsa, hogy te nem...

– Talán csak túl messzire megyek az okok keresésében. Azt mondod, dühös vagy rám, amiért megpofozlak. De miért vált ez ki dühöt belőled?

– Mert fáj! – vágta rá Kyla’.

– És a fájdalom miért dühöt vált ki belőled? Miért nem valami mást?

– Hú, anya, ezt kezdem nagyon nem érteni! – fintorodott el a kislány.

Aeshma-Daeva átölelte, fejét a fejére hajtotta.

– Tudom, drágám. Semmi baj. Nem akarlak bántani. Kérlek, hidd el. Gyakran nem tudom, miért teszem, amit teszek, de a végére fogok járni, megígérem.

KÉRDÉSEK

A városközpontban egymás mellett sorakoztak a lakótornyok, némelyik egészen a felhőréteggig felért, az egyik még azon is túl. Xylina-Vernu az 1768. emeleten lakott, tágas luxuslakásában. Hatalmas, úszómedencés erkélyéről felfelé a kristálytisza égboltra nyílt pazar kilátás, lefelé a hófehér felhőkre, melyek folyton változtak, úsztak, lebegtek, mint egy vándorló hegység. Páratlan élményt kínált az erkélyről a mélybe ugrani, antigravitációs övvel felszerelve.

– Köszönöm, hogy fogadtál! – hálálkodott Aeshma-Daeva, miután két puszival üdvözölte legközelebbi barátnőjét.

– Fiatal még az este! – mondta vidáman Xylina-Vernu – Gyere, menjünk a középszobába!

A robotszolga elvitte Aeshma-Daeva elegáns kabátját. A két nő besétált a kör alakú terembe, melynek közepén szökőkút csobogott.

– Isteni suminoi párlatot kaptam az egyik hódolómtól! Ezt meg kell kóstolnod!

– Nem kérek, köszönöm. De te igyál csak nyugodtan!

– Aeshma-Daeva, te letörtt vagy! Önts ki a szíved!

– Ma megvertem a lányomat.

– Mit tett?

– Játszott az autójával. Az előcsarnokban véletlenül nekiment a szekrénynek, a tetejéről lebillent a szobor, és a szárnyával végigvágta a falat. Elvesztettem a fejem, rendesen megvertem.

– Hát én is lekentem volna neki egyet! – Xylina-Vernu rádöbbsent, hogy amit mondott, az félreérthető volt, ezért pontosított – Mármint, ha az én lányom tette volna! Mármint, ha lenne lányom...

– Én nem egyet kentem le neki, hanem hatot – folytatta Aeshma-Daeva elrövedő tekintettel. – Két helyen felrepedt a szája, és kitört az egyik foga.

A barátnője felszisszent. Ezt ő is soknak találta.

– Nem akarok beleszólni, de szerintem néha kicsit durva vagy Kyla'-val. De nem rám tartozik, bocsáss meg!

– Tudom, hogy durva vagyok – Aeshma-Daeva végre leült az egyik öblös fotelba. Ahogyan keresztbe tette a lábát, a szoknyája felhasadt, és kétoldalt lehullt, feltárva selymes bőrét és gyönyörű combjait. A ruhát erre programozták. Elég volt egy

mozdulat, és a szolid üzleti kosztüm vérlázító lepelle változott. – Órákkal később értem haza, mint terveztem. Az egyik beszállítónk új pilótát vett fel, találkoztam vele a raktárban. Megtetszett, felcsíptem, elmentünk egy motelbe. Kyla' bizonyára elunta a várakozást, elkezdett játszani, talán dühös volt rám, emiatt nem figyelt eléggé, és így történt meg a baj.

– És jó a pasi?

– Jó. Figyelsz azért a részletekre is?

Összemosolyogtak.

– Szereted a szexet, mi van ebben? A lányod is szeretni fogja, akkor majd megérti.

– Nem szeretem a szexet, ne beszéljünk mellé: szexmániás vagyok! – jelentette ki Aeshma-Daeva.

– Én is! – nevetett fel Xylina-Vernu – És mennyire élvezem!

Aeshma-Daeva komoly maradt. Folytatta tovább.

– Ott a férjem, Dorgenn, mellette van három állandó szeretőm, meg vannak kalandjaim is. Az elmúlt évben legalább harminc férfival háltam.

– Hát aztán? Ha már ilyen testünk van, szívem, akkor mindenünk megvan ahhoz, hogy bármit megszerezzünk! Nincs nő, aki többet gürcölt volna anyámnál, és ha én is ezt teszem, soha annyi pénzem se lenne, hogy betehessem a lábam egy ilyen lakásba!

– Xylina-Vernu körbemutatott a szobában – Most pedig itt lakom! Történetesen tökéletes alakkal áldottak meg az istenek, hát miért ne használjam ki? Bárhová megyek, mindig akad ott néhány pasi, aki megdöglik azért, hogy a lábam közé mászhasson. Én pedig kihasználom őket. Ahogyan ők engem. Ilyen egyszerű. Te is csodaszép nő vagy, azzal a különbséggel, hogy neked eszed is van, és értesz az üzlethez. Én sajnos hülye vagyok mindenhez!

Ezen sokáig nevettek. Mintha valamiféle őszinteségi napot tartottak volna. A robotszolga meghozta a suminoi párlatot, a biztonság kedvéért, két pohárral.

– Ma arra jöttem rá, hogy sokszor nem tudom, miért teszem, amit teszek. Olyan vagyok, mint egy automata, előre programozott reakciókkal dolgozom – mesélte Aeshma-Daeva. – Szexmániás vagyok, de miért? Miért ilyen fontos ez? Semmi baj a férjemmel, miért járok más férfiakkal? Miért verem a lányom? Miért bántom az alkalmazottaimat? Miért viselkedem így az üzleti életben? Ha kiderülne, miket tettem az üzletben, elvonnák a cégem. Persze nem fog kiderülni semmi, mert mindenkit a markomban tartok. Nem értem, miért ilyen életet élek, nem értem...

– A túl sok kérdés nem vezet sehová – szólt közbe Xylina-Vernu. – Ne bolondulj bele ebbe! Ugye nem leszel filozófus? Azok csak okoskodnak, de ők se tudnak semmit! Aeshma-Daeva elvette a poharát és belekóstolt.

– Ez tényleg finom! Hol lehet ilyen venni? Rendelnél ne... Látod?! Miért mondtam ezt? – visszatette a poharat az asztalkára – Olyan vagyok, mint egy robot, előre megírt program szerint viselkedem! Ez elszomorító!

– Kezdesz aggasztani, te lány! – telepedett az ölébe Xylina-Vernu – Mind ilyenek vagyunk. A bölcsességünk abban áll, hogy elfogadjuk, amin nem tudunk változtatni.

– És ha tudnánk?

– És ha nem akarok?

Aeshma-Daeva elhallgatott. Senki nem érti. De tudnia kellett a válaszokat, még mielőtt ismét előnti a düh, és megöl valakit.

NEMEK

Dorgenn az ebédlőasztalnál üldögélt. A feleségét várta. Már lenyugodott. Csak beszélni akart vele, nem kiabálni, nem fenyegetőzni. Amikor hazaért, azonnal meg akarta mutatni Kyla'-nak az új hologramot, amit az egyetemen használtak, az egyik fizikai probléma szemléltetésére. Végül nem mutatta meg, mert elfelejtette. A lánya kisírt szemei, a sebei... Amikor felszedte az előcsarnok tükörfényes kövéről a kitört fogdarabkát, remegett a dühtől. Ez így nem mehet tovább, ezt eldöntötte.

– Dorgenn! – lépett Aeshma-Daeva a konyhába. Észrevette az asztalon a selyemkendőt, és rajta a fogdarabot. – Már mindent tudsz. Elvesztettem a fejem, és ez lett belőle. Ma eldöntöttem, hogy megváltozom! Nem tudom, miért viselkedem úgy, ahogyan, és ez megrémít. A végére fogok járni.

– Ül le, kérlek – szólalt meg a férje.

– Nincs kedvem leülni. Tudom, haragszol rám azért, amit tettem, és igazad is van. Megbeszéltem Kyla'-val ezt az egészet, és kibékültünk. Ez csak egy ház. Fogyóeszköz.

– Aeshma-Daeva, ez így nem mehet tovább! Vered a lányunkat, és nap, mint nap visszhangzik a házunk az üvöltözésedtől. Vedd észre, hogy ez... nem normális!

– Ma észrevettem.

Aeshma-Daeva a férjéhez sétált, megölelte. A férfi nem ölelt vissza.

– Meg fogok változni, rendben? Megígérem! – súgta a fülébe. Dorgenn nem reagált. Felesége a konyhai számítógéphez lépett, hogy kiválassza, mit kér vacsorára. – Te kérsz valamit?

– Bejelentettelek viselkedés-korrekcióna. Reggel várnak a Központban.

– Reggel dolgom van, és nem megyek viselkedés-korrekcióna. És ne jelents be engem sehová. Tele a naptáram, és egyébként sem érdekel.

– Ragaszkodom hozzá, hogy elmenj! – jelentette ki Dorgenn határozottan.

– Ragaszkodj, de nem megyek – Aeshma-Daeva kiválasztott egy könnyű gyíksalátát és hegyvidéki patakvizet. A férje felé fordult. – A viselkedés-korrekcióna hipnózis. Kényszereket ültet az elmébe, de nekem van már elég. Tudni akarom, hogy miért viselkedem úgy, ahogyan! Mert sajnós nem értem saját magamat, és ez eléggé aggaszt!

– Kedvesem, kérlek téged, hogy reggel menj el erre a kezelésre – esdekelt Dorgenn.

– Menj el, mert megjósolhatatlan, mit fogsz tenni legközelebb!

– Nem megyek. A hipnózis nem ad megértést. A szuggesztió nem valaminek a magyarázata. Érteni akarom magamat!

Dorgenn megremegett.

– Ez tudomány. Biztonságos. Néhány kezelés és minden rendben lesz.

– Semmi sem lesz rendben!

A férfi az asztalra csapott, a selyemkendő mellett.

– Követelem, hogy menj el és kezeld a viselkedésed! Semmilyen ellenvetést nem fogadok el! Ez túrhetetlen! – üvöltötte remegve az indulattól. – Az egyetemen a kollégák már... nem merek idehívni senkit, mert nem tudom, mikor kattansz be! Egyszerűen véget kell vetni ennek most azonnal!

– Nyugodtan menj el, és nyugodtan ne gyere vissza! – emelte fel a hangját Aeshma-Daeva. A zsebébe nyúlt, kivette a széf távirányítóját és lecsapta az asztalra. – Ne aggódj a pénz miatt, itt a kulcs, vedél el, amennyit akarsz! Az összeset elviheted!

Elkészült a vacsora. Aeshma-Daeva kivette a tálcát az automatából.

– Nem akarok elmenni! A pénzedet sem akarom – halkította le hangját a férje. – Szeretném, ha egy kicsit megváltoznál. Csak ebben az egyben. Másban nem. Mindenben tökéletes vagy, csak ebben az egyben nem! Szeretlek!

– Nem kötelező engem szeretni, Dorgenn! Szabad vagy! – vetette oda Aeshma-Daeva, és a vacsorájával elhagyta a konyhát.

TÜZEK

Egy héttel az eset után még mindig kicsit fagyos volt a levegő Aeshma-Daeva villájában. Elérkezett az öthavonta megrendezett szerencsehajó-fesztivál estéje, amit Kyla' nagyon szeretett. Anyjával kettesben kimentek az öbölbe megnézni, és drukkolni az egyik csapatnak. Több ezer tenyérszerű méretű, éghetetlen műanyagból kiöntött kishajót dobáltak az öböl vizébe. Mindkét csapat egyik hajójára örökmécseszt ragasztottak. Az a csapat nyer, amelyiknek mécsessel felszerelt hajója messzebbre úszik napfelkeltéig. Némelyek komoly tétekben fogadtak, voltak, akik másnap reggelre dúsgazdagok lettek, míg mások elszegényedtek.

Kyla' távcsővel figyelte a lángoló hajókat. Az egyik hajón piros tűz égett, a másikon kék. Ő a pirosnak drukkolt, mert szerette a piros színt. Ráadásul háromhavi zsebpénzét tette fel rá. Erősen koncentrált, hogy választott hajója nyerjen.

– Anya! Anya! A hajónk visszaelőzött! Én érzem, hogy mi fogunk nyerni! Én érzem!
– mondogatta izgatottan – Ha nyerünk, akkor visszaadják a pénzem, és még egyszer ugyanannyit! És akkor veszek egy botikormányt, olyan ezüstös, amit mutattam az újságban! Ha pedig nekiütődik az öbölkapunak, akkor sok százszoros pénzem lesz, és az már... Hú, anya, az már nagyon sok!

Kyla' lelkesen felnézett az anyjára, aki úgy tűnt, nem is hallotta, amit az imént mondott. Aeshma-Daeva tágra nyílt szemekkel, döbbenetesen meredt maga elé.

– Anya? Jól vagy? – kérdezte Kyla' aggódva.

Aeshma-Daeva lassan feleszmélt. Ölébe kapta a kislányát. Ragyogott az arca.

– Most rájöttem valamire! Drágám, soha többé nem foglak bántani! Már tudom, mi történik bennem!

– Tényleg? Ez nagyon jó, anya! – nevetett Kyla'.

– Igen! Mit is mondtál az imént? Hogy sok pénzed lesz?

– Aha! Nagyon sok! Sok... nem tudom, pontosan mennyi. Mennyi?

– Hatvan hylt tettél fel a fogadásra. Ha a te hajód nyer, akkor százhusz hylt kapsz. Ha azt is eltalálsz, hogy hol ér véget a hajód útja, akkor kétszázszoros pénzt fizetnek, az pedig tizenkétezer hyl. Az már bizony egy kisebb vagyon!

Kyla' önfeledten kacagott. El se tudta képzelni, mit kezdene ennyi pénzzel. A világot meg tudná vásárolni.

– És mire jöttél rá, anya?

– Arra, hogy mi történik bennem. Bennünk – komolyodott el Aeshma-Daeva. – Nézd a hajókat! Nézd! Sok-sokezer hajó úszik az öbölben! – mutatta – Sok ezer! Mindegyik ugyanolyan! Pontosan ugyanolyan! Ugyanabból az anyagból vannak, ugyanakkorák, ugyanolyan nehezek, ugyanúgy néznek ki! Tudod, hogyan csinálják ezeket? Van egy hatalmas gép, beállítják, hogy milyen formát akarnak, mi mekkora legyen, beleöntik a forró, folyékony műanyagot, megnyomnak egy gombot, és a gép elkezd gyártani a teljesen egyforma hajókat!

– Igen, anya, ezt tudom, láttam a tévében!

– Mindegyik hajó egyforma, érted, Kyla’? Nincs különbség! Egyik sem értékesebb, vagy fontosabb, mint a másik. És nézz körül! Mindenki azt a két hajót figyeli, amelyiken tűz ég! Sok ezer hajó van még körülöttük, és észre sem veszik őket! Csak azt a kettőt figyelik, amelyiken ég a tűz! Pedig azok is pontosan ugyanolyan hajók, mint az összes többi: ugyanúgy néznek ki, ugyanakkorák, ugyanolyan nehezek, ugyanarra képesek, ugyanannyiba kerültek! Csak tűz ég rajtuk, ez hívja fel a figyelmet! Érted, drágám? Mi is így viselkedünk, pontosan így!

– Én ezt már nem értem! – szaladt ráncba Kyla’ homloka – Hogyan viselkedünk mi?

– Csukd be a szemecskédet! – kérte Aeshma-Daeva, és a kislány nyomban meg is tette – Mit láatsz?

– Feketeséget.

– Ez a feketeség a tudatunk. Ott vannak bent a gondolataink. Mindegyik ugyanolyan. Ugyanúgy néz ki, ugyanabból az anyagból van, ugyanolyan értékes, ugyanolyan fontos, ugyanúgy jött létre. Millió és millió gondolat van ott bent. Mint a kishajók az öböl vizében. És némelyik gondolaton tűz ég. Mint ezen a két hajón. És mert bent sötét van, a tűz odavonzza a tekintetünket. Azt hisszük, hogy azok a gondolatok, amiken tűz ég, fontosabbak, mint a többi. De ez tévedés. A tűztől nem lesznek fontosabbak.

Kyla’ elképzelte, majd kinyitotta a szemét.

– Hogy érted, hogy néhány gondolatunkon tűz ég? Milyen tűz, anya? – kérdezte.

– Érzelem. Az öbölben sok ezer ugyanolyan hajó úszik, és egyikre sem figyel senki, csak arra a kettőre, amin tűz ég. A tudatunkban sok millió gondolat lebeg, és nem figyelünk rájuk, csak azokra, amiken érzelem van. Az érzelem olyan, mint a tűz. Megkülönböztet, felhívja rá a figyelmet. Azokat vesszük észre, amiken érzelem van. De ez egy tévedés, Kyla’! Ez egy hiba! Egy hiba van bennünk!

– És azért vertél meg, mert... mert... mert tűz égett azon a gondolatodon, hogy meg kell verned? – kérdezte Kyla' bizonytalanul. Még nem nagyon értette.

– Volt egy gondolatom, hogy meg kell verjelek. És düh volt ezen a gondolaton. Ezért megvertelek. Ha nincs rajta düh, nem verlek meg. Lehettem volna azért is dühös, mert ilyen gyenge a vakolat az előcsarnokban, felhívhattam volna az építésszt, és üvöltözhettem volna vele! De nem tettem, mert ezen a gondolaton nem volt érzélem.

– És honnan volt a dühöd, anya? Valahonnan volt.

– Nem tudom, honnan – mondta Aeshma-Daeva. – De nem számít. Csak feleslegesen túlbonyolítanám az egészet, ha az érzelmeim eredetét keresném. Az összefüggést kerestem, és meg is találtam! Hiszen valójában nem is a düh miatt pofoztalak meg, hanem azért, mert komolyan vettem a dühöt. Érted ezt, drágám? Azt hittem, hogy a düh fontos, hogy az a gondolat, amin a düh van, fontosabb, értékesebb, mint más gondolatok. De ez nem igaz. A gondolatokat nem teszi értékesebbé, fontosabbá, különlegesebbé az érzélem, ami hozzájuk kapcsolódik, csak hisszük, hogy igen. És tévedünk. Mindig!

Kyla' elgondolkodott. Hol az anyját nézte, hol az öbölben úszó hajókat.

– Anya, én... nem merek lemenni a hátsó pincébe. Félek. Valamiért azt gondolom, hogy ott... hát, hogy ott lakik valami. Valami rossz – vallotta meg egyik titkát. – Régen nem éreztem ezt, csak egy ideje. Nem tudom, miért. Lehet, hogy nincs is ott semmi?

– Lehet, hogy van, lehet, hogy nincs – kezdte Aeshma-Daeva, nem éppen megnyugtatóan. – De vizsgálj meg, hogy mi történt. Érzékeltél valamit a hátsó pincével kapcsolatban? Megfigyeltél valamit?

– Nem, semmit sem!

– Megértettél valamit a hátsó pincével kapcsolatban?

– Nem!

– Van két hajód, az egyikén az áll, hogy „veszély van a pincében”, a másikon az áll, hogy „nincs veszély a pincében”, de tűz ég a veszély-feliratú hajón, ezért azt a hajót fontosabbnak, valóságosabbnak, igazabbnak hiszed! De ez nem valóság! Ez csak egy hiba! A tűz semmit sem ad hozzá a hajó értékéhez! Ahogyan az érzélem sem ad hozzá semmit sem a gondolatok értékéhez! Az érzélem nem teszi igazzá őket! Hiába hisszük ezt állandóan, mindig tévedünk!

Hallgattak. Kyla' egyszer belenézett a távcsövébe, de valahogy már nem érdekelté annyira a verseny. Amit az anyja mondott, sokkal izgalmasabb volt.

– Apa mesélte, hogy nemrég azt mondtad neki, nem kötelező szeretnie téged – szólalt meg elgondolkodva.

– Igen, ezt mondtam. Mérgező voltam, de igazából ez egy magasztos gondolat. Nem a szeretet ellen vagyok, hanem a kell ellen, a muszáj ellen, a kötelező ellen. A programozottság ellen. Egész életünkben ugyanazokat a köröket futjuk. És fel sem tűnik. Ha pedig mégis, nem tudjuk, hogyan változtassunk rajta.

– Hogyan változtassam meg magam a hátsó pincével kapcsolatban?

– Hunyd be a szemecskédet! – kérte Aeshma-Daeva, és Kyla’ azonnal megtette – Most képzelj el, hogy a hátsó pincében veszély van. Azután képzelj el, hogy nincs veszély. Ezt a két gondolatot tedd ki magad elé. Mintha kártyalapok lennének. Lásd, hogy az érzelmek alatt ez a két gondolat ugyanolyan. És tudd, hogy az érzelem az egyikén, nem teszi azt igazzá.

A kislány lassan elmosolyodott. Felpattantak a szemei.

– Anya, ez nagyszerű! Menjünk haza, mert le akarok menni a pincébe!

– Ügyes vagy! Ha pedig lent leszel, hagyatkozz az érzékszerveidre, és ne az érzelmeidre.

– Jó! Induljunk! Induljunk!

Aeshma-Daeva az öbölre mutatott.

– És a verseny? – kérdezte.

– Már nem érdekel igazán.

Útnak indultak. Kyla’ még visszanézett a vízre és a tömegre.

– Ha nyerek, úgy is küldik a pénzt – mondta.

– Drágám, te aztán talpraesett vagy! – nevetett Aeshma-Daeva.

MESTER

Másnap Aeshma-Daeva időlegesen rábízta a cége vezetését a helyettesére, és meghatározatlan időre elment szabadságra. Senki nem értette, miért, de végrehajtották az utasításait. Otthon összecsomagolt, kiválasztotta az egyik gravitációs-autót, amiben aludni is lehetett. Bement a férje dolgozószobájába, elbúcsúzni.

– Dorgenn, indulok. Jövök. Még nem tudom, mikor. Leírtam, amire rájöttem, kérlek, hogy tanulmányozd, és értsd meg.

– Ez nagyon bonyolult – mondta Dorgenn, leplezve szomorúságát.

– Nem, nagyon egyszerű! Csak tedd félre az ellenérzéseidet!

– Nem tudom... mi lesz... ezután.

– Tanulmányozd! Okos vagy. Nem ment el az eszem, amikor igent mondtam neked, és a feleséged lettem. Nem bánom, hogy így alakult. De tudnod kell, hogy ha lemaradsz, és nem tudsz követni, az útjaink szétválhatnak.

Kyla' a garázsban várt anyukájára. Egész éjjel a hátsó pincében volt, és nemrég ébredt fel.

– Messzire mész, anya? – kérdezte.

– Nem tudom. Nem helyet keresek, hanem magányt.

– Tulajdonképpen mit fogsz csinálni, anya?

– Magamba nézek, és megkeresem a tüzeket. Megvizsgálom az alattuk rejlő gondolatokat. Megnézem, hogy igazak-e vagy fontosak. A tüzekkel pedig nem törődöm.

– Lehet, hogy varázslók leszünk?

– Lehet – felelte Aeshma-Daeva komolyan. – Végül minden kérdés ugyanazzá a kérdéssé válik, és minden gondolatlánc ugyanoda fut ki: ki vagyok én? Kik vagyunk mi?

– És ha tudni fogod, elmondod nekem?

Aeshma-Daeva megsimogatta kislánya fejét.

– Te leszel az első, drágám!

Kyla' elmosolyodott.

– Jó utat, anya! Siess vissza!

– Sietek! – ígérte Aeshma-Daeva.

Bekötötte magát, meghúzta a botkormányt és felemelkedett. Ahogyan elhagyta a garázst a félrehúzódtetőn át, tudta, hogy amikor visszatér, már egy másik lény lesz.

Három napig tartott, hogy új emberré változzon. Lánya és férje lettek első tanítványai.